

Dù bÉ đàn áp thô bÉ o nhÉng tôi cho rßng, cuÉc biÉu tình đã thành công nhiÉu mÉt đßi vßi tôi, vßi các bÉn và vßi TÉ quÉc Việt Nam thân yêu cßa chúng ta.

Thßa quý vß ,

1. Vßa khÉi hành thì bÉ bÉt

Gßn 8h30 tôi có mÉt tßi Đißn Biên PhÉ. Lúc này, đoàn biÉu tình đã tÉp hÉp thành đßi ngũ trÉc vÉn hoa Lê Nin. Đoàn đang đßng tßi chÉ và hô to nhÉng khÉu hiÉu. Tôi nhanh chóng gia nhÉp đoàn. Vài phút sau thì viÉc bÉt bÉ xÉy ra. MÉi ngÉi bÉ o nhau kiên quyßt không cho bÉt ngÉi.

ThÉy có mÉt thanh niên bÉ 3 tay công an túm đßa lên xe, tôi xông vào kéo em này ra. GiÉng co nhau đÉc mÉt lúc thì tôi đÉc mÉt cô gái giúp sÉc, thÉ là chúng tôi giÉng lßi đÉc. MÉy cÉnh sát nhìn tôi chÉc thÉy tôi đßng tußi nên thôi (tÉm thôi). Tôi nhanh chóng đßy em thanh niên này ra phía sau lßn vào đoàn ngÉi còn tôi lßi len lên phía trÉc trông chÉng (nhÉng sau đó, tôi đßy không thÉy em này đâu, chÉc là bÉ bÉt lßi).

Tôi bÉ o mÉy cháu CSCĐ rßng, các cháu ăn cÉm cÉa dân, đßng làm gì không phßi vßi dân. Các cháu không nói gì. MÉt cÉu mang hàm đßi úy bÉ o thÉ bác bÉ o chúng tôi không yêu nÉc à. Tôi nói yêu nÉc sao lßi bÉt nhÉng ngÉi phÉn đßi TQ đang âm mÉu cÉp nÉc ta. Các anh không thÉ bÉt ngÉi khác yêu nÉc theo kiÉu cÉa các anh.

Chúng tôi đi vÉ hÉng BÉ HÉ nhÉng cÉnh sát thÉnh thoÉng lßi đßt nhÉp vào đoàn biÉu tình bÉt đßng ngÉi mÉt. Lúc này, lÉc lÉng hÉ quá đông nên chúng tôi không làm gì đÉc.

Còn sót lại chỉ 40 người, chúng tôi tiếp tục đi. Một cháu thanh niên đưa cho tôi tấm biển người có dòng chữ “Ngày 17/7 cách đây 45 năm trước, Bác Hồ đã dạy “Không có gì quý hơn độc lập tự do”. Đón barie đón người sang Đất Biên Phủ thì đoàn bị ách lại. Chúng tôi đứng lên vờ a hề, đi đi n vờ i c nh sát, giăng biển người và tiếp tục hô khẩu hiếu.

Đến chỗ ngừng moment phút thì moment chiếc xe buýt đến. Thế là chúng xông đến bắt chúng tôi lên xe. Họ túm vào xô đẩy, lôi, kéo và đem đến phòng thô bạo chúng khác gì lũ lũ u manh vô học. Tôi bị o đến tôi tiếp lên xe nhưng chúng vờn c th. Gói thuốc lá của tôi trên túi người vắng ra của xe, moment thng nhanh nhn nh t l y dứt túi. May mà tôi đã tính trước, c t t n vào ch an toàn nh t không thì trả nay chúng lại đến c b a nh u. Lên xe rồi tôi tiếp tục quan sát vịc bắt b. Bị ng hu ch moment cái, chúng ném moment người lên, n m xoay trên sàn xe nh là v t m t con v t lên bàn m. Đó là moment thanh niên. Tôi hỏi chuy n, em cho biết em là Nguyễn Trí Đức, sinh năm 1976. Em k b chúng nó đến 1 cái vào bng và 2 cái vào m m.

Lúc lúc ngừng bắt người moment đẩy t khí, hành động rất thô bạo, nói năng ch i b i t c t u, chúng đi x v i con người nh súc v t. M y người b bắt v i tôi cho biết, đẩy là nhng thành phần bắt h o, còn đến đến c CA thuê đến.

Lúc này chỉ 9 giờ.

Khi xe đi về M Đình, chúng tôi ki m quân, đem đến c 21 người, t t nhiên không tính nhng người áp gi i chúng tôi, Có moment tay thanh niên chỉng ngót 30 tu i. Hỏi gì h n cũng không nói, chỉng ng ngác nhìn. M i người b o, nó không nói đến c, v y đúng là an ninh TQ rồi. Ch t nh t i cu c biếu tình l n th 5, có nghi v n r ng an ninh TQ cũng tham gia giám sát biếu tình. N u v y thì ... thôi rồi, đến n c i!

V đến công an M Đình, người b bắt lên các xe liên l c v i nhau, tính ra: xe th nh t có 18 người, xe th 2 có 7 người (xe này moment s h th đến đến ng), xe th ba có 21 người, c ng l i là 46 người b bắt đến M Đình. Còn ngoài ra h bắt v đâu n a thì tôi không rõ.

V đến đến CA M Đình, tôi nhn đến c tin còn moment đoàn n a đang B H (ch c đoàn này b tách ra ngay t Đất Biên Phủ). Tôi li n g i đến cho Nhà th Nguyễn Tr ng t o thông báo v n

tình hình ở Mẹ Đình và nói với anh rằng tình thế của người rớt xuống vàng, tin.

2. Bị nhân tố mại thành “lạc hậu”

Hôm báo chúng tôi vào một lần lạc hậu, chúng tôi đi đến công an Mẹ Đình. Mọi người đi vào kín các bàn, trông giống như một lần lạc hậu vậy. Thấy thế, tôi tưởng tượng ra đây là một lần lạc hậu nên tôi lên đóng vai giám viên, với mục đích chủ là làm cho mọi người vui cho bớt căng thẳng. Một em nhanh chóng lên xóa bảng và đi vào góc trái: số số 46, có một 46. Tôi cảm thấy vui lên bỗng:

Bài 1: Tục ngữ Việt Nam.

Rồi tôi “giọng”: Tục ngữ là cái đầu tiên ta gây dựng, đã thấm vào đời tư duy bình minh của người, thấm máu thịt vào tâm ý ngàn năm giống nhau. Vậy mà đầu tiên nay đang hóa thành đầu người. Người trẻ ngày quen thuộc của ta từ bao đời nay đã hóa thành bị nạn. Người dân ta bị hại quân TQ bắt, bị cướp, bị giết không khác gì hành động của bọn cướp bị nạn ... Thế họ nghĩ yêu người chân chính ai mà không đau đớn, xót xa, tức giận ...

Dù là đóng giả như tôi vừa nói vừa nhún nhào.

Rồi xúc động quá, tôi đọc mấy câu thơ trong bài “Tục ngữ” của tôi:

Tục ngữ là tôi yêu đến vô cùng
Một thời gian đầu cũng một phần Tục ngữ.

Một “em học sinh” giơ tay:

- Thưa thầy, xin thầy cho biết tên .

Tôi gọi thiêu đy đh tên, “cấp” lên: “Thì ra thầy là ...”

Đn đây, có mý công an vào lời tôi kh i b c gi ng: “Đây không ph i là ch cho anh tuyên truy n”. Tôi b o tuyên truy n v tình yêu T qu c có gì sai mà c m? R i k l o i, ng i đ y. Tôi gi t tay ra: “Các anh đ tôi đ i, không đ c xô đ y tôi nh th ”.

3. Đoàn kết - Gi v ng tinh th n:

T t c nh ng ng i b b t không m t ai t ra s h i, lo âu. Đ c bi t tinh th n đoàn kết r t cao. M i ng i g i đ i n v cho ng i nhà r t t tin và b o h y yên tâm.

Nh b b t v đ n, tôi bi t thêm đ c nhi u ng i mà tôi đã bi t ti ng nh blogger Vũ Qu c Ng , em Ngô Duy Quy n - ch ng Lu t s Lê Th Công Nhân, em Ph ng - ng i đ c Tuyên cáo t i Nhà hát l n hôm bi u tình l n th 5, Ph ng Bích mà tôi đã đ c nhi u bài vi t c a cô trên các trang web, bác Hùng - cán b c a Nhà xu t b n Thanh niên đã ngh h u, anh Vinh Anh blogger, cháu Vinh là h c sinh đang du h c Malaysia, ng i hô kh u hi u kh e nh t ... Ng i buồn gió tôi g p Đ i n Biên Ph nh ng không th y đ y, không bi t b b t đi đâu hay là h đã ngán không mu n b t anh n a.

Tôi h i ti c m t đ i u là không nh n ra ch Bình Nguyên con gái t ng Nguyễn Tr ng Vĩnh cũng b b t v i mình và khi Ti n sĩ Nguyễn Xuân Di n đ n thăm bà con thì tôi cũng không bi t là anh.

B b t cùng chúng tôi có c các cháu bé m i h n 10 tu i, trong s đó có con c a anh Lê Dũng, Anh Lê Dũng b chúng gi m nát 1 cái kính, h ng 1 chi c máy nh và c p đi 2 lá c T qu c.

Tôi th y vui khi bi t tên tôi, nhi u ng i nh c đ n nh ng bài báo tôi đã vi t. Đ c bi t, Ph ng Bích còn đ c thu c cho tôi nghe c đo n mà cô tâm đ c.

Sau khi tham vấn hết, lập xong danh sách, họ bỏ đi, không nói rằng đã xong việc hay chưa.

Bằng mặt người đi đến hỏi tôi, anh đi biểu tình, người ta gọi đi đến và làm chúng tôi phải lên. Tôi hỏi là, thì ra đó là mặt an ninh của huyện Thanh Trì. Tôi bảo, việc quái gì mà các anh phải lên, họ bắt các anh lên đây để gọi là quy tập cái gì? Hỏi thêm chút nữa, tôi nhớ ra đó là người quen, đã từng tháp tùng chúng tôi khi tôi đến đưa bà con khiêu người lên thành phố hồi 2003. Hình như chỉ có trường hợp tôi, họ mới gọi cho an ninh để họ phải lên thì phải.

Ngày hôm khi bắt lên xe cho đến khi vào đến công an, mọi người bắt xúc nói lên số phận của việc bắt người theo luật rằng, và hành động gây hấn của TQ và công nhân bóc lột đánh đập người dân ta. Nhiều chuyên viên. Rồi đưa lý và tranh thủ tuyên truyền cho các công an có vẻ như chưa biết nhiệm vụ của họ “còn đưa người còn mình”.

Về phần tôi, sau khi lôi tôi ra khỏi “lập hội”, họ đưa tôi vào phòng trực ban. Tôi bảo: “Chú nói trực ban, các cháu chỉ cần biết danh tính của chú là đủ. Chú không thể trả lời nhiều. Muốn biết không hẳn về cha mẹ, anh em và các thông tin khác về chú thì gọi đi đến sang bên an ninh sẽ có đầy đủ”.

Khi hỏi về nghề nghiệp, tôi bảo công nhân binh, đi bỏ đi từ thời chống Mỹ cho đến khi về hưu. Khi này, cháu cháu của sinh ra.

Còn ta bảo mọi người đến đây chỉ có mục đích là hỏi xem vì sao mọi người đi biểu tình và có nguy hiểm gì không thế nào. Rồi hỏi về bài quen thuộc: việc này đã có Chính phủ lo. Tôi bảo vì Chính phủ phải nghĩ quá yếu tố từ trước hành động gây hấn của TQ nên chúng tôi phải có hành động hòa thuận cho Chính phủ. Chúng tôi hàng ngày đi thi đấu phát biểu tại Nha Trang rằng công nhân tiếp xúc không được như mọi người và thể hiện ý chí quy tập tâm cao nhất của toàn Đảng, toàn dân, toàn quân ta trong việc bảo vệ chủ quyền của Tổ quốc.

Chúng tôi đi biểu tình vì Tổ quốc đang đứng trước hiểm họa xâm lăng của TQ, vì người dân VN đang tiếp xúc bị TQ bắt bóc lột bóc lột.

Tôi chäa käp nói nguyän väng thì cäu ta đã bä ra ngoài mät.

Mät lát sau cäu khác đän häi, tôi bäo, tôi trä läi räi, anh häi cái cäu väa thäm vän tôi äy, tôi không nói läi.

Ngay trong sân đän, chúng tôi läi tiäp täc hô khäu hiäu, chäp änh kä niäm. Cô Bùi Thä Minh Häng, công dân ä Bà Räa – Vũng Tàu là ngäi hô khäu hiäu và đäi chät rät häng hái, đäng ra nhän lo bäa ăn träa cho tät cä. Cô rút từm lum ra mät näm tiän. TS Đä Xuân Thä đau chân chäng gäy täp tänh, đäc CA cho riêng 40 000 đäng nhäng anh góp luôn vào đäy. Các cháu thanh niên cäm tiän đi mua vä đä loäi bánh, träng và näc uäng.

4. Biän đäng vä thành cuäc biäu tình:

Chúng tôi đòi gäp ngäi có trách nhiäm đä yêu cäu mang xe chä vän i đã bät chúng tôi đi. Loanh quanh mãi, không có ai đäng ra nhän là ngäi có thäm quyän cä.

Khi thäy CA không cho xe chä vä nhä đã häa, chúng tôi bàn nhau biän viäc đi vä thành biäu tình. Dä kiän sä theo häng Cäu Giäy räi vä Bä Hä. Thä là chúng tôi säp hàng, ra khäi sân đän công an.

Lúc này đã có vài ngäi vä träc c. Tôi chäy lên đäu, đäng sang mät bên đäm tä đäu đän cuäi đäc hän 40 ngäi.

Väy là đoàn biäu tình thoäi mái giäng cä, biän ngä, väa đi väa hô khäu hiäu, có cä 2 loa điän hän hoi, không có công an nào bám theo cä. Đoàn có 3 chiäc xe máy dùng đä chä nhäng ai mät nhäng tät cä đäu tä chäi không chäu làm “thäng binh” trong nhäng lúc thiäng liäng nhä thä này. Tôi đäc các cháu mäi lên đi xe nhäng cũng tä chäi mäc dù khi äy tôi đã khá mät. Thä là cä ba xe cä thä đät bä. Cuäi cùng, do träi näng, mät sä ngäi đã xuäng säc và xe buýt không cho lên nên đoàn tä giäi tán ä đän gän Bä o tàng Hà Näi.

Th là, ch vì công an b t v thì có xe, tr t do i không có xe nên chúng tôi đ c bi u tình thêm đ n đ ng 3,4 km n a.

5. C m xúc còn đ ng i:

Ch a i n nào, ng i bi u tình b đàn áp quy t li t nh th . Nh ng ng i b b t, ch ng có t i gì h t ngoài t i hô kh u hi u ph n đ i TQ và hô b o v T qu c Vi t Nam.

Tr c ti p b b t và quan sát c nh b t b , tôi không c n ph i né tránh mà nói r ng, đó là m t lữ b t l ng. Tôi không nghi ng gì khi nghe câu đây là m t ch đ công an tr .

Tôi không nghi ng gì khi nói đ t n c này có m t r ng lu t nh ng i x theo lu t r ng.

Qu c h i đâu mà đ cho bao k ng i x m lên pháp lu t?

Tôi đang khóc các b n . Các b n có tin không? Lúc này, bàn phím c a tôi t nhi u h n. Tôi khóc cho T qu c tôi. Bây gi là hai gi sáng. G n tr n m t ngày đêm, g n nh không ng , không ăn đ hành đ ng, đ suy nghĩ. Tôi và các b n yêu T qu c c a mình đ n cháy b ng mà ng i ta không cho bày t .

Tôi đau đ n và không ch u đ c nh c. T i sao, n c ta i b lép v , s h i TQ đ n v y? T th cha ông ta ngày x a có bao gi t i m c th m h i nh th này đâu. Tôi xót xa cho đ ng bào tôi, ra vùng bi n thân thu c c a T qu c đã t bao đ i, nay b c p bóc, b xua đu i, b đánh đ p nh nh ng con v t. Nh ng k đàn áp bi u tình hôm nay nghĩ sao khi th y hình nh ng dân mình ph i v i b n c p bi n TQ?

Nh ng dù sao, n u hôm nay tôi không đi bi u tình, đ r i b b t, ch u đói, ch u khát, ch u n ng hè cho đ n g n nh ki t s c thì tôi còn ân h n h n nhi u. Ít nh t, tôi đã có thêm m t vi c làm vì T qu c.

Tôi khóc vì cảm kích trước dũng khí và lòng tin. Nếu không đi biếu tình, không bắt bắt thì làm sao tôi cảm nhận hết được tình thương yêu, đoàn kết của những người bắt bắt với nhau trong những lúc khó khăn hơn nữa. Làm sao tôi cảm nhận hết được lòng yêu nước của nhân dân ta mãnh liệt đến thế.

Dù bị đàn áp thô bạo nhưng tôi cho rằng, cuộc biếu tình đã thành công nhiều mặt đối với tôi, với các bạn và với Tổ quốc Việt Nam thân yêu của chúng ta.